

cînd orizontul s-a încețoșat. Poetul care a adus în saloanele petersburgheze imaginile proaspete ale pajiștilor și izbelor, ale crîngurilor de la Reazan cu toată fauna și flora lor, care se mulțumea să le picteze doar ca pe niște frînturi ale sufletului său, înviorîndu-le seducător, dar fără a stabili deocamdată vreo relație, iar în consecință și vreo deosebire între el și lumea pe care o cînta, s-a simțit dintr-o dată amenințat — și el și lumea din el — în urma urgiei pe care războiul a rostogolit-o asupra poporului. Primele accente mai ascuțite de tristețe, de durere, cît de cît obiectivizată, în sensul că poetul începe să devină conștient de sursele ei, apar în creația lui Esenin în anii 1915—1916, în poeziile închinată Rusiei. Dacă la început (1914) imaginea patriei e încă senină și dominată de încrederea tradițională în întoarcerea către bine a tuturor încercărilor:

Но я люблю тебя, родина кроткая!
А за что — разгадать не могу.
Весела твоя радость короткая
С громкой песней весной на лугу ¹

și

Помирился я с мыслями слабыми,
Хоть бы стать мне кустом у воды.
Я хочу верить в лучшее с бабами,
Тепля свечку вечерней звезды? ²

cu timpul, în țesătura idilică pătrund tot mai brutal spinii unor deslegări tragice, care nu mai pot fi nescotite:

Занеслися залетною птишкой
Панихидные вести к нам.
Родина, черная монашка,
Читает псалмы по сынам.

Красные нити часослова
Кровь окропили слова.
Я знаю, — ты умереть готова,
Но смерть твоя будет жива ³.

Tot atunci reapar în poezia lui Esenin și motivele revoluționare. Spunem *reapar*, pentru că în anii uceniciei poetice el nu le-a putut ocoli, după cum n-a rămas străin nici de unele activități conspirative, care s-au soldat chiar

¹ Te iubesc, patrie blajină / ! Dar pentru ce — nu pot să ghicesc / E veselă bucuria ta scurtă / cu un cîntec sonor primăvara pe izlaz.

² M-am împăcat cu gândurile slabe. / Doar să mă fac tufă de pe malul apei. / Vreau să cred în mai bine ca și babele, / aprinzînd lumînarea luceafărului de seară.

³ Ca o pasăre de peste mări / au ajuns la noi cuvintele de parastas. / Patria, o călugăriță neagră / citește psalmii întru pomenirea fiilor / Foile roșii ale ceaslovului / au stropit cuvintele cu sînge / Eu știu — ești gata să mori — / însă moartea ta va fi vie.